

közeledik a fény alatt
s ahogy megfogja a kezed
fellobban az emlékezet
és rendeződnek a szavak
a látvány és a mozdulat
és a tárgyak felületén
végigtapogat az a fény
az évek sugaraiban
formára talál ami van

Balla Zsófia

A GYÜMÖLCSFA

Kínai rajz Rilkének

Úgy sürgetjük tavasszal: bontsa már ki
nyerszöld zászlait, rózsaszín
vagy kékfehér virágait, kivárni
sok, míg fellazul a forma, a szín,

a téli görcsből újra könnyüvé lesz,
akár a lepke, mely most rárepül
(hogy el nem kergeted, te azzal vétesz),
s egy ágnyit csókdos össze háremül.

Szirom és lepke bújik össze, rajzuk
a szem' se írja szét, a nász olyan
heves – a fácska ég, virága rajzik!

S a könnyü nyárban várja boldogan,
hogy gömbölyüljön, mi virágban alszik.
Halála bent, a hernyó, megfogán.

BARÁTNÉM!

Milyen vagy te lány-madár? Röpülsz
neki a hónap, belemártod a csőröd.
Apró lábad remeg, hadonász a hidegben.
És a szárnyad kókadtan libeg a hátadon.
Te vacsorát főzöl, teát, énekes szemmel
beszélgetsz, többemeletnyi szakadék fölött
repülsz egy szalmaszálon.

Csukás István

W. S. A BOLONDOKHÁZÁBAN

1

Isten kiöltött nyelve vagyok,
vizsgálgatnak a professzorok,
nem is sejtik, hogy ki a beteg,
s aszpirint, én, hiába szedek.

Estelente fölmeleg a lázam,
semmi kedvem, hogy magyarázzam,
nem enyém a szív, máj és vese,
nem miénk vagyunk én se, te se.

S ha én, se te, nem miénk vagyunk,
kit ábrázol kihűlő agyunk,
ki képzelt el, s őt ki képzelet,
honnan jöttök, Semmi lényei?

S hová mentek? S én hová megyek?
A plafonon sétáló legyek,
legyek lábán felfordult világ;
ennyit tudtam én is legalább.